

— Добре.

Той изглежда с любопитство войводата. Радул не бе помръднал от местото си.

— Е? — напомни царят с подканващ глас.

Радул се сведе в дълбока преданност.

— Позволи ми, царството ти, да спя пред входа на шатрата.

Тих смях трепна върху устните на самодържеца.

Войводата поклати глава. Сви вежди.

— Нямам вяра в никого и в нищо.

— Навън стражите бдят на всеки двадесет стъпки.

— И на тях не вярвам. Едно време Манастир беше най-верният на Калояна.

Царят се хвърля облечен с ризница и запасан с меч, връз посланата кожа. Наскоро край входа на шатрата се разнесе дълбокото и равномерно дишане на Радул. Отврем на време отекваха стъпките на стражите, които пазеха лагера. Вятър свирише гората в неспирен шъпот. Иосиф Асен отпусна морна глава върху колето си, ала сви не слизаше над клепачите му. Той се обърна няколко пъти, ту на едната, ту на другата си страна, въздъхна дълбоко. Хиляди мисли го нападаха, една след друга, хиляди образи никнеха като тежка мора в мрежвината. Той взимаше едно решение, след това го отхвърляше, променяше пътя на похода, след това го връщаше към първоначалното решение. Сърцето му биеше в бавни, звънливи удари в кобната тишина. Изведнъж той отпусна главата си по-близо до земята.

И отново чу сия чудноват шум, който бе разтревожил Радула. Какви шумове! Да бяха? Трепот от хиляди нозе ли?

Той скочи.

Не, не го одържаше. Задушаваше се в тая тясна шатра, в тая глуха неизвестност. Кога щяха да се върнат разузнавачите! Прониза го буйно нетърпение. Той прескочи внимателно тилото на верния войвода, излезе навън.